

Endnu en lille opdatering her fra Sumbawanga.

Vi har nu opdateret vores hønsehus! Vi har bygget et stort hønsehus med plads til omkring 25 høns.

Det skete på en eftermiddag, hvor Johannes fra børnehjemmet Bethania kom og hjalp os.

Johannes er uddannet tømmersk og har haft en hel masse værktøj med hjem fra Danmark, ja han faktisk haft ca 30 kg værktøj med 😊 fordi han har en del projekter han skal have fikset på Bethania.

Og i og med der ikke altid lige sker det helt vilde her i Afrika ville han med glæde komme og hjælpe os med et nyt hønsehus.

Så vi ringede altså til vores trofaste bajaji chauffør Yalakwa, og bad ham om at mødes med os nede i centrum af byen som ligger ca 4-5 km fra PH. Her mødtes vi med vores lokale træ sælger. Og købte en masse bræder.

Problemet med brædderne er at de næsten 4 meter lange og det kan altså ikke være i en bajaji. Så vi skar dem alle sammen over i to, og begyndte at læsse dem i bajajien.

Da vi havde proppet halvdelen ind, kunne der ikke være mere overhovedet. Ja den var faktisk så proppet at der kun kunne være en person + chaufføren. Så vi sendte Torbjørn afsted med Yalakwa og brædderne.

På vejen tilbage blev de stoppet af politiet og Torbjørn blev selvfølgelig irriteret fordi de altid stopper os mosunguer.

Men Yalakwa snakkede stille og roligt med politimanden og kort tid efter kørte de videre.

Det Torbjørn ikke hviste var at Yalakwa havde fortalt politimanden at han ikke havde de 10000 TZS som han forlangte for at de kunne fortsætte. Men at han ville køre Torbjørn hjem og køre tilbage og betale betjenten, men det skete aldrig.

Da de havde aflæset alle brædderne kørte de tilbage til trælasten, dog af en ny vej 😊 For Yalakwa ville bestemt ikke betale den bøde.

Vi læssede de sidste brædder og med nød og næppe fik vi glemt os ind i bajajien.

Da vi ankom til volontør huset blev vi mødt af alle karakara boysne (snedker drengene) for de havde hørt at Johannes var kommet med noget værktøj som de aldrig havde set før. Alle der havde lyst fik lov til at bruge noget af det værktøj som de ikke havde haft i hænderne før. Og de var meget glade.

Efter en time eller to sendte vi drengene om til deres lære igen, så de kunne fortsætte deres undervisning.

Hvorefter vi startede med projekt hønsehus.

4-5 timer efter vi var startede var vi færdige. Og det er blevet meget godt (hvis jeg selv skal sige det)

Vi besluttede os at det nye hus var alt for stort til de 4 høns som vi kun havde.

Så vi kontaktede hende vi havde købt de 4 af, og bestilte 4 mere.

Dagen efter stod der en pikipiki chauffør (motorcykel) ude foran porten med 4 nye høns.

Den første uge med de nye høns fik vi kun æg fra de 4 gamle ingen af de nye lagede nogle.

Men efter en uge begyndte de at lægge æg, og nu får vi 8 æg hver dag.

Det er bare super for nu skal vi ikke købe æg mere hvilket er ret dyrt. 30 æg her ned koster omkring 8000 TZS (24 dkk) hvilket er ret dyrt i forhold til meget andet.

Efter vores ny istandsættelse har vi besluttet at vi vil se om vi ikke kan få kyllinger, så vi har lånt en hane af Bethania, og så krydser vi ellers bare fingre for at en af hønerne vil blive skruk.

Her forleden fik vi en opringning fra Mads som normalt bor her nede som missionær.

Han ville høre om hvordan det gik med vores høns. Hvor han ved det fra skal jeg ikke kunne sige.

Han syntes det var en rigtig god ide med høns. Og han foreslog at hvis der var penge tilbage fra vores projekt, om vi ikke kunne bygge et kæmpe høns hus med plads til 2-300 høns. Som så skulle være en indtægts kilde for Peters House.

Umiddelbart er vi positive for det men mere om det senere.

Anne og Majken har afsluttet deres swahili undervisning og vi har sammen med Bethania holdt en afsluttende middag med Catrine vores lære.

Vi alle været meget glade for hende, hun har virkelig været god.

Hun går med en stor drøm om at eje sit eget børnehjem.

Det ville koste omkring 50,000,000 TZS svarende til ca 150,000 DKK. Som alle os volontører gerne vil hjælpe hende med at samle ind.

Som hun selv siger er hun halvt musungu, hun går foran med mange ting blandt andet har hun aldrig slået hendes børn som ellers er en del af opdragelsen her i Afrika.

Hun er en stor anbefaling hvis nogle af jer der læser disse breve, vil længere tid til Tanzania engang. Hun holder til mellem Kigoma og Mbeya.

D. 26/2 var vi på tur igen.

Denne gang ville vi bestige mlima (et bjerg)

Vi blev hentet af vores skønne chauffør og han kørte sammen med en anden bajaji til bjerget.

Fra PH kan man se to store bjerge det ene lidt højere end det andet, men lige ved siden af hinanden.

Og vi har længe fantaseret om at bestige dem. Vi kender bjergene fordi da vi var på volontørkursus fik vi afvide at de to bjerge blev kaldt "mandebjerget og kvindebjerget"

Mande bjerget var det største og her gik mændene op for at tilbede gud hver søndag. Og på kvindebjerget var der mere frodigt så her gik kvinderne op for at lufte deres husdyr.

Det er dog mange år siden og nu er begge bjerge frit for alle køn.

Nå men d. 26/2 skulle altså være dagen hvor vi skulle bestige det såkaldte "mandebjerg"

Katrine og Johannes ville også med på tur.

Vi havde på forhånd fået afvide at det ville tage omkring 2 timer at bestige det.

Så vi startede stille og roligt ud.

Men vi kunne ikke rigtig finde en sti. Så vi gik næsten hele vejen rundt om bjerget uden at finde en sti.

Til sidst blev det besluttet at vi bare måtte tage den off pist, så det gjorde vi.

Det var nået af en stigning og den var ret hård, men efter ca 45 minutter og 430 højdemeter senere stod vi på toppen af bjerget, og der med også på toppen af Sumbawanga. Og hold nu op et flot syn der ventede os.

Det var så flot.

På toppen stod et ca 30 meter højt kors som var prikken over i'et.

Det var her mændene i "gamle" dagen bad til vores gud. Og jeg må indrømme et det nok er en af de flotteste "kirker" jeg har set.

Vi sad på toppen af bjerget i ca 1 time før vi drog ned igen.

Vi mødte ingen mennesker overhoved for afrikanere bruge ikke flere kræfter end højst nødvendigt. Og det der engang var deres "kirke" er nu blevet erstattet af "rigtige" kirker.

Vi mødte dog en flok køer, men det var også det.

En fantastisk tur, med godt selskab.

Vi er endnu ikke kommet igang med vores fodboldbane endnu, fordi alting går meget stille for sig. Vi venter hele tiden på priser på materialer og vi har en mand i Dar Es Salam som leder efter fodbold mål.

Men det nærmer sig en begyndelse på projektet, vi mangler lige at han vender tilbage, ham fra Dar Es Salam, og så mangler vi at der kommer en "entreprenør" ud for at give os en pris på hvad det vil koste at leje en rendegraver.

For når ja vi har besluttet at vi vil rette jorden af med en rendegraver for det vil kun tage et par dage, frem for at leje nogle mænd ind til at grave for os, det vil tage omkring 14 dage. Og ville være meget dyrere. Så vil vi hellere spare lidt på pengene og bruge nogle af dem til hønsehus og ture med børnene.

Mens vi går og venter på at starte vores eget projekt på PH, hjælper vi ovre på Bethania. De er igang med at bygge en stor ko, gede og hønse stald.

Johannes har tegnet huset og sendt det ind til fremtid og håb, som er den danske

bestyrelse for Bethania.

De har godkendt projektet og så er vi ellers begyndt med det hele.

Stalden skal være ca 200 kvm.

Deres køer gik før hen i en lille indhegning hvor der ikke var plads til at ligge ned, så nået nyt til dem vil være godt.

Stalden skal bygges på en skråning så den sidste uge har vi muret op så vi kan få et jævnt gulv. Og nu er vi igang med at fylde jord rundt om mureværket og inde i mureværket.

Det er hårdt arbejde når der er plus 25 grader og bagende sol, det er lykkes os alle sammen og blive solbrændt, trods masse og solcreme.

Den ene af dagene fik jeg endda en lille smule solstik, så jeg måtte tilbringe en del tid i skyggen, hvilket der i øvrigt ikke er meget af på byggepladsen.

Bethania er et børnehjem, der minder meget om PH. De har også omkring 30 børn, som kommer fra baske forhold.

Bethania styres også af en dansk bestyrelse (fremtid og håb) som gør meget for børnene.

En anden form for børnehjem er Katandala som drives af "søstre" eller nonner som man nok vil kalde dem i DK.

Det er stats støttet og her har de spædbørn som enten ikke er ønsket eller som enlige mødre aflevere fordi de simpelthen ikke har råd til at forsørge dem.

De spæde bliver der normalt til de er omkring 5 år hvor de enten bliver sendt videre til et reelt børnehjem eller også bliver forældrene kontaktet og spurgt om de er klar til varetage barnet igen. Der bliver taget en vurdering ud fra forældrenes indkomst om de kan varetage deres barn igen.

Langt de fleste bliver dog sendt videre til andre børnehjem. Vi har blandt andet et par stykker på PH som har haft deres første år på katandala, og ligeså har Bethania nogle stykker.

Der er dog nogle undtagelser...

Her i det meste af Tanzania tror man meget på heksedoktere. Som "udføre magi" mod betaling af en eller anden art.

En heksedokter kan angiveligt forhekse personer og alt muligt andet.

Det er lidt svært at forholde sig til, men det er sådan det er her.

Her er også rigtigt mange kristne som går til heksedoktere i skjul, ja vi har endda fået fortalt at præster og biskopper også går til heksedokter i skjul, så det er altså meget virkeligt for rigtig mange mennesker her nede.

For nogle få år siden fandtes der ikke albinoer her i Tanzania.

Grunden til det er desværre meget barsk.

Mange heksedoktere er af den overbevisning om at "hvide" mennesker betyder penge.

Så hvergang der forhen blev født en albino blev barnet i løbet af meget kort tid

bortført hvad enten forældrene ville det eller ej hvorefter barnet blev ofrene ved en heksedokter.

Dette gjordes for at give personen/personerne rigdom. Ofte var det barnes egne forældre der kom med det.

Det er næsten ikke til at tro men det var desværre sådan det forholdte sig for få år tilbage.

Heldigvis finder det næste ikke tilstede mere her i Tanzania.

Nu forholder det sig sådan at når en albino bliver født. Bliver det tvangsfjernet og bragt til steder som katandala. Moren for altid muligheden for at flytte med barnet så barnet vokser op med sin egen mor.

De fleste vælger dog at lade staten tage barnet, for det at være albino bliver set som et stort handicap. Og de fleste har desværre ikke mulighed for flytte med barnet.

Det er desværre stadigvæk en noget barsk opvækst at være født med en anden hudfarve end alle andre.

Vi besøger tit katandala her i Sumbawanga og jeg bliver overrasket hver gang når der kommer 5-6 albinoer løbende os i møde og giver os verdens største krammer. De hænger op af os hele dagen, hvor de andre børn er lidt mere skeptiske.

Men det må også være svært det der med at være så få hvide blandt så mange afrikanere. Så når de ser andre hvide bliver de ælde vilde.

Det er dejligt med så meget kærlighed på så lille et sted, og det gjordt stort indtryk på os alle sammen.

Jeg tror der er omkring 60 spæde og børn på katandala, og nonnerne gør en stor forskel for børnene hver dag.

Idag d.10/3 fylder min mor 50 år. Hun er den sejeste kvinde jeg kender❤️

Så når du ser denne mail mor så ønskes du stort tillykke fra alle os i Tanzania.

Jeg må indrømme at savnet er lidt stort lige idag.

Men heldigvis har min mor, far og lillebror lovet at komme og besøge os inden længe så det glæder jeg mig meget til.

Ellers går det godt hernede.

Vi har det godt og nyder alle dage sammen med de skønne børn.

Hilsen Jonathan og Torbjørn

Guds fred

